zendelingen gestuurd worden'.[19]
In 1848 barstten de dreigende wolken van de 'revolutie' over Europa los. Wichern greep de kans Duitsland te doordringen van de noodzaak tot Innere Mission. Hij besefte dat het communisme waarheid bevatte, zij het een 'entstellte'. Het was de begrijpelijke reactie van een naar verlossing snakkende mensheid. Wichern wees op het goede daarin en beijverde zich dat te behouden, maar het wel te plaatsen op het juiste fundament. Hij richtte verenigingen en instellingen op, die zich op onderdelen van vrijwillige hulpverlening richtten en bracht ze bijeen in een centraal overlegorgaan. Hij vroeg om geld, maar bovenal om persoonlijkheden, die verantwoordelijkheid op zich konden nemen. De taak was zowel 'reddend' als preventief en wetgevend. Een voor altijd geldend systeem ontwierp hij niet, zoiets behoort niet bij Mission: daar zijn geen mensen bezig die het láátste woord voor alle tijden spreken. Laat de geest maar waaien! Het leven zelf zou de goede gestalte wel scheppen, zoals het ook de heidense chaos had bewerkt. Wanneer er een terugkeer was naar de God van genade en recht zou dit de doorbraak inhouden naar nieuwe, liefdevolle relaties binnen de wereld van rijken, arbeiders en maatschappelijke uitdagingen.
Heldring ervoer deze stem als een 'Evangelische Rijn, die naar ons land stromend, vruchtbaarheid brengt'. Hij had intussen kapitaalkrachtige christenen bijeengeroepen met zijn opmerkelijke appèl tot 'de vrienden des Heeren die met mij hebben leeren kennen door den Heiligen Geest dat de Gereformeerde kerkleer niet uit den mensch maar uit God is'. Deze formulering, samenhangend met zijn bekering uit een goedwillend supranaturalistisch naar een bijbels piëtisme, was verre van duidelijk, maar dat geldt voor meer van zijn uitspraken. 'Gereformeerd' staat hier voor traditioneel christelijk, op de ziel gericht, bevindelijk, levend uit de grote heilsfeiten van het Evangelie. D. Chantepie de la Saussaye heeft er op gewezen dat het 'gereformeerde' karakter van de eerste bijeenkomst niet dat van de 'orthodoxie van Dordrecht' was. Het was 'alleen christelijk. ... Onder de vlag der Hervorming wilden zij zich scharen, onder Gods Woord'; en de praktische arbeid was 'non l'action d'une dogmatique abstracte, mais - la puissance du principe évangélique considéré dans sa simplicité, à savoir l'état dépêché de l'homme, le rédemption par Christ, une vie de reconnaissance et d'amour.[20]
Heldring wist na 1854 zijn medestanders via de inwendige zending bijeen te houden toen de kring om kerkelijke kwesties uiteengegaan was. Hij

19. J.H. Wichern, 'Zur Geschichte der deutschen Rettungsanstalten', in: *Ausgewählte Schriften*, II, Gütersloh 1957, 165.
20. D. Chantepie de la Saussaye, *La crise religieuse*, Leyde 1860, 61, 64; vgl. L. Heldring, *Inwendige zending en gemeente*, 120 v.